

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ

Λίγα λόγια με αφορμή την εκδίκαση της προσφυγής ενάντια στο πρόστιμο των 6.000€ σε ανυπότακτους και ολικούς αρνητές στράτευσης

“ Αυτός που αγωνίζεται μπορεί και να χάσει, όμως αυτός που δεν αγωνίζεται έχει ήδη χάσει... ”
Bertolt Brecht

Έπειτα από μία αναμονή περίπου 5 χρόνων θα εξεταστεί στις 23 Νοεμβρίου στο μονομελές Διοικητικό Πρωτοδικείο της Αθήνας η προσφυγή που έχω καταθέσει ενάντια στο πρόστιμο των 6.000 ευρώ, το οποίο μου έχει επιβάλλει ο ελληνικός στρατός για την ανυποταξία μου από το Μάιο του 2011. Ένα πρόστιμο το οποίο αρνούμαι συνειδητά να πληρώσω, καθώς δεν θεωρώ ότι χρωστάω το παραμικρό στα ταμεία, ούτε του κράτους, ούτε του στρατού.

ΤΟ ΠΡΟΣΤΙΜΟ ΩΣ ΠΥΛΩΝΑΣ ΤΗΣ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗΣ ΣΕ ΑΝΥΠΟΤΑΚΤΟΥΣ ΚΑΙ ΟΛΙΚΟΥΣ ΑΡΝΗΤΕΣ ΣΤΡΑΤΕΥΣΗΣ

Όντας συνειδητά ανυπότακτος από το 2011, βρέθηκα αντιμέτωπος με ένα πρόσφατα ψηφισμένο νόμο (Σεπτέμβρης 2010) του τότε υπουργού εθνικής άμυνας Ε. Βενιζέλου, που προέβλεπε την επιβολή διοικητικού προστίμου σε κάθε ανυπότακτο. Το ύψος του προστίμου καθορίστηκε λίγο αργότερα (Απρίλης 2011) με μία κοινή υπουργική απόφαση του υπουργείου οικονομικών και εθνικής άμυνας (Παπακωνσταντίνου-Βενιζέλος), που το όρισε στις 6.000€. Το πρωτάκουστο μεγάλο ύψος του προστίμου στόχευε να περιορίσει δραστικά τον αριθμό ανυπότακτων και λιποτακτών, που τα τελευταία χρόνια συνεχώς αυξανόταν. Επιπροσθέτως, σύντομα μετά από την ψήφιση του νομοσχεδίου είχαμε την 2η ή και 3η επιβολή του σε ανυπότακτους, κάθε φορά που τους ξανακαλούσαν να παρουσιαστούν. Μαζί με τις προσαυξήσεις μιλάμε πλέον για ένα χρέος δεκάδων χιλιάδων ευρώ, που ξαδιάντροπα μας ζητάει το ελληνικό κράτος να του αποδώσουμε, επειδή δεν υπηρετήσαμε σαν υπάκουα στρατιωτάκια τις προσταγές του! Σαν να μην έφταναν όλα αυτά, ανυπότακτοι βρέθηκαν αντιμέτωποι με δεσμεύσεις και κατασχέσεις (τραπεζικών λογαριασμών, μισθών, επιδομάτων, επιστροφών φόρων, περιουσιακών στοιχείων), ενώ κινδύνεψαν μέχρι και με επιπλέον ποινικές διώξεις ως οφειλέτες του δημοσίου.

κατάσχεσης, καθημερινές δραστηριότητες από την πιο απλή διαδικασία (π.χ. μισθοδοσία), μέχρι πιο σύνθετες (π.χ. μεταβίβαση οικογενειακής περιουσίας).

Χωρίς να τρέφω αυταπάτες για το αποτέλεσμα του δικαστηρίου, επιδιώκω η εκδίκαση της υπόθεσής μου να μετατραπεί σε ένα ακόμη κοινωνικό πεδίο αγώνα, όπου θα λάβουν χώρα η αυτοοργάνωση και η αλληλεγγύη απέναντι σε ένα σύστημα, όπου μέσα σε κλειστές αίθουσες και γραφεία, χωρίς ακροατές, θα αποφασίσει και θα μου ανακοινώσει μετά από μήνες για τη συνέχιση ή μη της ισόβιας οικονομικής μου ομηρείας.

Χωρίς να περιμένω τίποτα από κρατικούς λειτουργούς, αλλά πολλά από συντρόφους/ισσες και αγωνιστές/ριες, επιχειρώ η προσφυγή να αποτελέσει μία μικρή συμβολή όχι μόνο στον αγώνα ενάντια στην οικονομική καταστολή, αλλά και σε κάθε είδους καταστολή, ενάντια σε κάθε καταπιεστή.

Έναν από τους αγώνες που δίνουμε και θα συνεχίσουμε να δίνουμε, για εμάς και τα παιδιά μας, ενάντια στην εξουσία και την εκμετάλλευση, για την εγκαθίδρυση ενός πιο δίκαιου, ανεξούσιου και ελεύθερου κόσμου.

Για ένα κόσμο χωρίς κράτη, στρατούς και σύνορα, βασισμένο στην αλληλεγγύη, την αλληλοβοήθεια και την αυτοοργάνωση.

ΚΑΤΩ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΑΝΥΠΟΤΑΚΤΟΥΣ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΟΛΙΚΟΥΣ ΑΡΝΗΤΕΣ ΣΤΡΑΤΕΥΣΗΣ

ΚΑΜΙΑ ΑΝΟΧΗ ΣΤΗΝ ΚΡΑΤΙΚΗ ΒΑΡΒΑΡΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ (ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ Ή ΜΗ)

**Β.Γ.
ολικός αρνητής στράτευσης
Ηράκλειο Κρήτης
Νοέμβρης 2017**

Αρνήθηκα και αρνούμαι να υπηρετήσω την κρατική πολεμική μηχανή, η οποία με καλεί να υπερασπιστώ τα σάπια ιδανικά κράτους και αφεντικών και να αποποιηθώ τις πολιτικές, ταξικές, κοινωνικές μου καταβολές και αξίες ως αναρχικός και ως εργαζόμενος με ταξική συνείδηση.

Αξίες που μάχονται για την υπεράσπιση των “από κάτω”, και όχι για τον αλληλοσκοτωμό μας, επειδή γεννηθήκαμε σε γειτονικά ή διαφορετικά σημεία στον πλανήτη.

Αξίες για την προάσπιση της τάξης μας διεθνώς, και όχι για τον αλληλοσπαραγμό της υπό τις προσταγές της κάθε εθνικής και υπερεθνικής εξουσίας.

Αξίες που υπερασπίζονται τους καταπιεσμένους απανταχού της γης, και όχι την αλληλοσφαγή μας προς χάρη ενός “εθνικού πανιού”, που μας κουνάει κυνικά ο κάθε καραβανάς.

Στα κελεύσματα του πολέμου τους η δική μας απάντησή είναι ξεκάθαρη:

Ο ΔΙΚΟΣ ΜΑΣ ΠΟΛΕΜΟΣ ΕΙΝΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΣ-ΤΑΞΙΚΟΣ ΚΑΙ ΟΧΙ ΕΘΝΙΚΟΣ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΚΒΑΣΗ ΤΗΣ ΠΡΟΣΦΥΓΗΣ

Το σκεπτικό μου από τις αρχές του 2012, που κατέθεσα την αίτηση προσφυγής (η οποία σαν διαδικασία γίνεται αναγκαστικά προσωπικά), ήταν ότι αποτελούσε έναν ακόμα αγώνα, που δεν έπρεπε να αφήσω να πάει χαμένο, τόσο σε ατομικό όσο και σε συλλογικό επίπεδο, ενάντια στους άκρως δυσμενείς και εκδικητικούς όρους που έχουν επιβληθεί σε χιλιάδες ανυπότακτους και ολικούς αρνητές στράτευσης. Αν και σαν κίνηση καθαρά τυπική και γραφειοκρατική φαίνεται να έρχεται σε αντίφαση με αντιθεσμικούς αγώνες, εντούτοις εξ αρχής είχα στο μυαλό μου να αποκτήσει πολιτικά χαρακτηριστικά και να λάβει δημόσιες διαστάσεις.

Η προσφυγή αποτελεί από τη μεριά μου το μοναδικό τρόπο να διεκδικήσω να αρθούν οι εκδικητικοί περιοριστικοί όροι που μου έχουν επιβληθεί. Πρόκειται για μία απαίτηση να σπάσει επιτέλους η στοχευμένη οικονομική μου ομηρεία, που με καθιστά ισόβια δέσμιο κάνοντας δύσκολες ή αδύνατες, λόγω χρέους και λόγω επαπειλούμενης

Ως ένα σχετικά πρόσφατο κατασταλτικό εργαλείο στα χέρια στρατού και κράτους, που στοχεύει πολύπλευρα στην εξόντωση του “εσωτερικού εχθρού”, μπορούμε με μια σύντομη αποδόμησή του να επικεντρωθούμε σε 3 κυρίως βασικές πτυχές του: **α) στον εκδικητικό χαρακτήρα του προστίμου, β) στη στοχευμένη πολιτικά κατεύθυνσή του, γ) στην απόπειρα αποπολιτικοποίησης του προτάγματος της ολικής άρνησης στράτευσης**

Αν αναλογιστεί κανείς τις προϋπάρχουσες διώξεις, που υφίστανται διαχρονικά οι ανυπότακτοι και ακόμα πιο στοχευμένα οι ολικοί αρνητές στράτευσης, τότε μπορούμε να πούμε ότι φαίνεται να αποτελούν ένα σημαντικό εσωτερικό εχθρό του ελληνικού κράτους. Γιατί αν και η ανυποταξία είναι αδίκημα πλημμεληματικού χαρακτήρα, εντούτοις είναι διαρκές, γεγονός που σε φέρνει μόνιμα στο στόχαστρο μιας ατέρμονης καταστολής. Από συνεχείς ενοχλήσεις από αστυνομικά τμήματα και τραμπουκισμούς αστυνομικών σε σπίτια, μέχρι ξαφνικές συλλήψεις, αυτόφωρα και μεταγωγές, με τα στρατοδικεία να έρχονται το ένα μετά το άλλο, και όλες αυτές οι κατασταλτικές μεθοδεύσεις για ένα και μόνο αδίκημα! **Το επιστέγασμα έρχεται με την επαναλαμβανόμενη επιβολή του διοικητικού προστίμου, χωρίς να έχει προηγηθεί δίκη και άσχετα από τις παράλληλες ποινικές διώξεις που μπορεί να εκρεμμούν.** Όλα αυτά, αποδεικνύουν περίτρανα τον **εκδικητικό χαρακτήρα** τόσο του προστίμου, όσο και των παλαιότερων κατασταλτικών μεθοδεύσεων, με το δε πρόστιμο όμως να γυαλίζει ως ένα ακονισμένο και νεοφερμένο όπλο στη φαρέτρα των εξουσιαστών.

Ο τρόπος με τον οποίο το εξαχίλιάρo έχει καθοριστεί μέσα από τις διατάξεις του ΦΕΚ, έχει ακόμα μία διάσταση, αυτή της **στοχευμένης πολιτικής δίωξης**. Αν και στο γενικό του πλαίσιο στοχεύει να μειώσει τις “διαρροές” στα στατιστικά της στρατιωτικής θητείας, γίνεται σαφές ότι ένας **παράλληλος στόχος του είναι να καταστείλει τις ριζοσπαστικές φωνές, που έρχονται σε κάθετη και αντιθεσμική ρήξη με το στρατό στο σύνολό του ως θεσμό.** Αυτό το αποδεικνύει ο ίδιος ο νόμος, αφού μέσα από τα “παραθυράκια” που αφήνει, ορίζει ότι όποιος τακτοποιήσει την ανυποταξία του με κάθε νόμιμο τρόπο (δηλαδή να πάρει τρελόχαρτο, να υπηρετήσει ή να κάνει εναλλακτική θητεία), απαλλάσσεται από το πρόστιμο. Μία “ευνοϊκή”

ρύθμιση για όσους “μετανοήσουν” και συνθηκολογήσουν, **στοχεύοντας στην αφομοίωση του προτάγματος και στη διευθέτηση της άρνησης μέσω θεσμικών οδών.** Κάτι που οι ολικοί αρνητές στράτευσης αρνούνται καθολικά και δημόσια να πράξουν και για αυτό βρίσκονται διαρκώς στο στόχαστρο της καταστολής!

Από την άλλη μεριά, η ίδια η φύση του προστίμου επιχειρεί να **αποπροσανατολίσει και να αποπολιτικοποιήσει** τη στάση ενός ολικού αρνητή στράτευσης, μετατοπίζοντας το ζήτημα της άρνησης σε οικονομίστικο ζήτημα, σε ένα απλό χρηματικό όφελος του αρνητή προς την εφορία, τσουβαλιάζοντάς τον με όλους τους υπόλοιπους οφειλέτες του δημοσίου. Από τις αίθουσες των στρατοδικείων, όπου εκτίθεται και κρίνεται δημόσια ολόκληρος ο στρατιωτικός μηχανισμός μέσω του λόγου τόσο των “κατηγορούμενων” ολικών αρνητών, όσο και των αλληλέγγυων, το ζήτημα μεταφέρεται στα Α.Φ.Μ. και στα αρχεία των υπολογιστών των Δ.Ο.Υ.

Η στοχευμένη οικονομική καταστολή με τις πολύπλευρες διαστάσεις της αποτελεί ένα πείραμα των εξουσιαστών, οι οποίοι ξεκινώντας από τους ανυπότακτους και τους ολικούς αρνητές στράτευσης, δε θα διστάσουν να απλώσουν το φάσμα της και σε άλλα αγωνιζόμενα κομμάτια. Κάτι τέτοιο άλλωστε συμβαίνει ήδη σε χώρες του εξωτερικού, με την αναφορά ενός ασφαλίτη να είναι αρκετή για να σου επιβληθεί για παράδειγμα ένα πρόστιμο για συμμετοχή σε παράνομη πορεία! Δεν αποκλείεται λοιπόν στο προσεχές μέλλον να δούμε τέτοιες πρακτικές να διευρύνονται, επιδιώκοντας ίσως και να αντικαταστήσουν-συμπληρώσουν παραδοσιακές μεθόδους καταστολής, ή να αποσυμφορήσουν δικαστικές αίθουσες. Οι δυναμικές που αναπτύσσονται μεταξύ κοινωνικών αντιστάσεων και κυριαρχίας, με το πρόστιμο ήδη να αποτελεί για την τελευταία παρακαταθήκη σε νομικό επίπεδο, θα επηρεάσουν και την εξάπλωση ή μη της οικονομικής καταστολής σε ευρύτερα πεδία αντιθεσμικού αγώνα και κοινωνικών αντιστάσεων.

Κάτι που οφείλουμε συλλογικά και αδιαμεσολάβητα να μην αφήσουμε αναπάντητο και να αντισταθούμε δυναμικά απέναντί του.

ΤΟ ΠΡΟΣΤΙΜΟ ΩΣ ΕΓΚΑΙΝΙΑΣΗ ΤΗΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗΣ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗΣ ΣΕ ΕΥΡΥΤΕΡΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΣΤΡΩΜΑΤΑ

Η χρονική συγκυρία, μέσα στην οποία ψηφίστηκε και εφαρμόστηκε ο συγκεκριμένος νόμος (2010-11), δεν ήταν άσχετη από τις ραγδαίες αλλαγές που προωθούσαν οι κυρίαρχοι σε οικονομικό και πολιτικό επίπεδο, αλλάζοντας άρδην τον τρόπο που θα αντιλαμβανόμασταν πλέον την επιβίωσή μας. Μέσα στα τελευταία 7 περίπου χρόνια, με πρόσχημα την κρίση και το χρέος, το κράτος ανασυντάχτηκε και οργάνωσε στρατηγικά την άμυνα και την επίθεσή του απέναντι σε μεγάλο τμήμα της κοινωνίας, διασφαλίζοντας παράλληλα την καπιταλιστική αναδιάρθρωση.

Την εποχή που ψηφίστηκε το δχίλιαρο, το κράτος είχε ήδη περάσει σε καθεστώς έκτακτης ανάγκης και στην εποχή των απανωτών μνημονίων, με το πρώτο μνημόνιο να έχει ήδη ψηφιστεί από το Μάη του 2010. Ο σχεδιασμός για την οικονομική λεηλασία των αδυνάτων περιελάμβανε από μειώσεις μισθών, συντάξεων, επιδομάτων και ραγδαία αύξηση φόρων, μέχρι μαζικές κατασχέσεις κινητής και ακίνητης περιουσίας (με τους πλειστηριασμούς πλέον να ξεκινούν να γίνονται ηλεκτρονικά, λόγω των αποκλεισμών που δέχτηκαν από δυναμικούς αγώνες). Η οικονομική μας αφαίμαξη συμπληρώθηκε με **χαράτσια, τόκους και πρόστιμα.** Οι κοινωνικοί αγώνες που δόθηκαν απέναντι σε όλα αυτά, όπως το **μπλοκάρισμα πλειστηριασμών, αλλά και η συλλογική άρνηση πληρωμών** σε μέσα μαζικής μεταφοράς, σε διόδια και σε χαράτσια της Δ.Ε.Η., αντιμετωπίστηκαν με εξίσου εκδικητικό χαρακτήρα, με επιπλέον πρόστιμα, μέχρι και νέα νομοσχέδια και ποινικές διώξεις.

Τα νέα πρόστιμα αποτελούν κομμάτι ενός ευρύτερου εξουσιαστικού σχεδιασμού. Από τη μία σχεδιάζεται η οικονομική λεηλασία των από κάτω και από την άλλη επιχειρείται ο κοινωνικός εκφοβισμός οποιουδήποτε τολμήσει να αμφισβητήσει και να αρνηθεί αυτή τη λεηλασία. **Η επιβολή κυρώσεων και προστίμων αποτελεί πλέον τον αποτρεπτικό εκφοβιστικό παράγοντα οποιασδήποτε κοινωνικής ανυπακοής και αντίστασης σε όλα αυτά.** Μέσα σε αυτόν τον συνολικό κρατικό σχεδιασμό μπορούμε να πούμε

ότι εντάσσεται και το εξαχίλιαρο, έχοντας παράλληλα την καταστολή της ανυποταξίας ως μια επιπρόσθετη πολιτική στόχευση. Παρόλα αυτά η λογική όλων αυτών των οικονομικών μέτρων εμπεριέχει τον ίδιο κοινό πολύπλευρο παρανομαστή: **κοινωνικό εκφοβισμό, οικονομική αφαίμαξη, καταστολή, εκδίκηση, παραίτηση από συλλογικές διεκδικήσεις.**

Στο συνολικό πλαίσιο της οικονομικής καταστολής εντάσσεται και η ευκολία με την οποία πλέον συνεργάζονται όλοι οι φορείς με σκοπό να ελέγξουν, να εκφοβίσουν και εν τέλει να πειθαρχήσουν τον “υπόχρεο”. Περνώντας στη **σύγχρονη ψηφιακή εποχή ελέγχου και ολοκληρωτισμού,** τα περισσότερα στοιχεία μας καταγράφονται πλέον υποχρεωτικά σε ψηφιακούς προσωπικούς κωδικούς (ΑΜΚΑ, ΑΦΜ), ενώ οι περισσότερες δραστηριότητές μας (υποχρεωτική κατάθεση φορολογικής δήλωσης, υποχρεωτική μισθοδοσία και συναλλαγές μέσω τράπεζας) είναι on line προσβάσιμες σε πολλούς καλοθελητές (τραπεζίτες, εφοριακοί, αστυνομικοί, εισαγγελείς καθώς και την πρόσφατα σχηματισμένη στα χρόνια της κρίσης Γενική Γραμματεία Πληροφοριακών Συστημάτων). Με το πάτημα ενός κουμπιού μπορούν όλοι αυτοί να δεσμεύουν λογαριασμούς και περιουσιακά μας στοιχεία. Κάτι που αναπόφευκτα οδηγεί τον καθένα στην **εσωτερικήευση του φόβου και της άγνοιας για το μέλλον του** και στο μάταιο και ατέρμονο κυνήγι αποπληρωμής δόσεων και φόρων.

Απέναντι σε όλα αυτά, η λύση δεν μπορεί να είναι ο ατομικισμός και η εσωστρέφεια, αλλά ο αδιαμεσολάβητος, ανυποχώρητος και

αντιθεσμικός αγώνας. Απέναντι στη συνεχώς διευρυμένη οικονομική καταστολή της κυριαρχίας να προτάξουμε τη συλλογική άρνηση πληρωμών και τη συλλογική υπεράσπιση αυτών που δίκαια μας ανήκουν.

ΓΙΑ ΤΟ ΠΡΟΤΑΓΜΑ ΤΗΣ

ΟΛΙΚΗΣ ΑΡΝΗΣΗΣ ΣΤΡΑΤΕΥΣΗΣ

Οι λόγοι της ανυποταξίας μου, αν και δεν έλαβαν δημόσια διάσταση έως τώρα, εν τούτοις παραμένουν ξεκάθαρα πολιτικοί, εμπορούμενοι από το πρόταγμα της ολικής άρνησης στράτευσης. Ένα πρόταγμα που εναντιώνεται ολομέτωπα όχι μόνο στην υποχρεωτική θητεία, αλλά στο στρατό ως θεσμό και μηχανισμό στο σύνολό του, ερχόμενο **σε κάθετη ρήξη με τις κυρίαρχες επιβαλλόμενες αξίες του, όπως το μιλιταρισμό, τον εθνικισμό, την ιεραρχία, το ρατσισμό, την πατριαρχία και το σεξισμό.** Αρνείται δημόσια τον πιο μεγάλο δολοφονικό μηχανισμό του κράτους -και κάθε κράτους-, υπεύθυνο διαχρονικά για το αιματοκύλισμα του πλανήτη. Τόσο για την **ένοπλη καταστολή κοινωνικοταξικών αγώνων και εξεγέρσεων** στο εσωτερικό του ελλαδικού χώρου, όσο και για τη **συμμετοχή του σε πληθώρα πολεμικών συρράξεων** ανά την υφήλιο. Πρόκειται για το στρατό, που είναι υπεύθυνος για τις αιματηρές συμμαχίες του (βλέπε ΝΑΤΟ) **στις πολεμικές επιχειρήσεις σε Αφρική, Μέση Ανατολή και Ασία,** ωθώντας χιλιάδες κόσμου στο θάνατο, την πείνα, την εξαθλίωση και την προσφυγιά. Είναι το ίδιο στράτευμα που, αναβαθμίζοντας το ρόλο του στο εσωτερικό του ελληνικού κράτους, **αναλαμβάνει τη φύλαξη των συνόρων της Ευρώπης Φρούριο** από μετανάστες (βλέπε Frontex, Ευρωστρατός), ενώ “υποδέχεται” αυτούς που ο ίδιος ξεσπίτωσε, στοιβάζοντάς τους σε **στρατόπεδα συγκέντρωσης.** Αρνείται επίμονα να αποδεχτεί την κυρίαρχη αφήγηση για την υπεράσπιση των ιδανικών του **κατασκευασμένου “έθνους”.** Με μία αφήγηση που, για τουλάχιστον δύο αιώνες τώρα, προσπαθούν εναγωνίως να μας πείσουν, ότι δηλαδή οι κοινωνίες είναι διαστρωμένες σε έθνη και όχι σε τάξεις, **λυτρώνοντας έτσι τους δυνάστες μας,** κηρύσσοντας πως μοναδικό μας χρέος ως καταπιεσμένοι είναι η **υπεράσπιση μέχρι θανάτου των συμφερόντων του κάθε κράτους και των εγχώριων αφεντικών μας.**

Επέλεξα συνειδητά να μην υπηρετήσω τη θητεία μου, αρνούμενος να συνδιαλλαγώ με τον στρατό και τους μηχανισμούς του, αφού δεν αναγνωρίζω καμία υποχρέωσή μου απέναντι ούτε στο στρατό, ούτε και στο κράτος. Απεναντίας και οι δύο τους μας χρωστάνε πολλά, τόσο σε εμένα ατομικά, αλλά και στην κοινωνία ευρύτερα, που ανέκαθεν εκμεταλλεύονται, ενώ επιχειρούν επιπρόσθετα να εξοντώσουν με πρόφαση την κρίση.